

През 60-те години в "Нол" продължават традицията, започната от Хари Бертоя, да ангажират както независими дизайнери, така и дизайнери на постоянна заплата. По този начин във фирмата са привлечени редица млади хора – в "Нол" идват Дик Шулц и Дон Петит, за да помагат на Хари Бертоя при внедряването на серията столове *Дайъмънд*. По-късно Дон Петит прави един стол, влязъл в асортимента на фирмата под №1105, описан в каталога като "изработен от тънки листа от орехов фурнир, слепени в един непрекъснат огънат детайл". Работата над този стол от вита дървесина според Петит е "дълга, агонизираща история", понеже "тогава дизайнерът не проектираше само стола, а целия производствен процес". Дик Шулц идва в "Нол" по същото време, пълен с ентузиазъм и възхищение към Хари Бертоя. Шулц проектира редица неща за "Нол", между които колекцията на име *Лежър* от 1966 г. Този комплект от шезлонги за тераси печели през 1977 г. международна дизайнерска награда. Друг дизайнер, оставил запомнящи се мебели, е Уорън Платнър. Той проектира серия столове, като тръгва от идеята, че "има място за по-декоративен, по-мек и грациозен дизайн, който се проявява в стилове като "Луи XV". Той обаче би могъл да има и "по-рационална основа, вместо да бъде само залепена декорация... Исках да направя стол, който подчертава човека, сегнал в него..."

През 1968 г. "Нол" придобива италианската фирма "Гавина". Дино Гавина, един енергичен и темпераментен италианец, е онзи, който започва да тиражира мебелите на Марсел Бройер през неговия американски период на харвардски преподавател. Това е прочутият тръбен стол, кръстен *Василий* по предложение на Гавина на името на руския художник и преподавател в Баухаус Кандински: освен него това са и столът *Ческа* (на името на дъщерята на Бройер Франческа), и масата *Лаккио*. Тези мебели преминават в асортимента на "Нол" като дизайнерска класика. *Василий* е първият стол, изработен от огънати тръбни рамки още в баухаузовския период на Бройер. Заедно със столовете на Бройер чрез "Гавина" Нол лансира и редица творби на добилите известност през 60-те години италиански дизайнери Чини Боери, Гае Ауленти, Тобиа Скарпа, Роберто Себастиан Мата и на японца Кагзухиде Такахама.

В следвоенните години САЩ притежават в Европа известни фондове, които могат да се изразходват само на място. Решават те

Чарлз Еймз. *Lounge chair* с табуретка, 1955 г., от формован шперплат от махагон (риопалисандър), кожена тапицерия за възглавниците, основа петица. Производител е Хърман Милър

Чарлз Еймз. *Люлеещ се стол* от 1950 г. Полиестерна черупка върху конструкция от метал и дървесина. Производство на Хърман Милър

да бъдат разблокирани за строеж на жилища на американски служители в Европа. Ханс Нол успява да сключи предприемачески договор, а след като изпълнява поръчката, основава производствени предприятия и фирмени магазини във всички по-големи градове в Германия, Франция, Италия, Белгия, Холандия, Швейцария, Австрия. Фирмата се превръща в международна корпорация на име "Нол Интърнешънъл" с главен щаб в Ню Йорк. От 1951 до 1972 г. президент на "Нол Интърнешънъл" е Ив Вигал, изискан французин, който лансира интернационалния дизайн на "Нол" във Франция по известния вече механизъм – чрез фирмени магазини и изложби. Ефектът върху парижани е забележителен – крайна изненада от необичайното за тях представяне на мебелите, аранжирани в "истинската" им среда. "За първи път мебелите се показваха в наредено положение... групирани заедно като в